

Не искахъ да се расправамъ много съ ротмистра и му поискахъ да ми даде писменна заповѣдъ за арестуването.

— Добрѣ, азъ ей сега ще ви пратя форменна записка, ми каза ротмистра и излѣзе наедно съ плѣнника си

Множество народъ се трупаше прѣдъ конака. Въ тълпата току се чуваха възгласи:

— Водете го кучето ни-едно до нашия благородие... до капитанина.... Колко Българска кръвъ е испилъ. Водете го, да го питаме. . . .

— Наше Благородие. . . „Братушко“! Доведохме ви ей това куче, викаха нѣколко челоуѣка изведнѣжъ, като държаха и тласкаха насамъ — нататѣкъ единъ при блѣднѣлъ, ни живъ ни мъртавъ Турчинъ. Той много Българска кръвъ е испилъ, викаха тѣ... да се обѣси...

— Ефендимъ, се обръща къмъ мене единъ старъ съ симпатична, но блѣдна и искажена отъ страхъ физиономия Турчинъ. Ефендимъ, на меня нападнаха Българитѣ, когато азъ си вървѣхъ по пѣтя.

На такива, и подобни тѣмъ, сцени брой нѣмаше. Турцитѣ се оплакваха отъ Българитѣ, че биле ги нападнали и псували, а Българитѣ постоянно мѣкняха въ конака Турци, обвинявани въ заканване да убиватъ и въ други разни прѣстѣпления и звѣрства, вече извършени надъ Българитѣ. Но по нѣкой пѣтъ такива, повидимому, дребни спрѣчквания се свършваха съ твърдѣ лоши послѣдствия.

Ето единъ примѣръ.

Когато се расправахъ съ тълпата, при портата на конака видѣхъ двѣ жени да викатъ и плюятъ върху единъ Турчинъ, който вървеше съ тѣхъ успорѣдно.

— Я вижте го проклѣтника, още ще се заканва.. зеръ малко Българска кръвъ си испилъ..... викаха женитѣ.

Турчина, като се приближи до мене, направи ми обикновенното привѣтствие, скръсти рѣцѣтъ си на гърдитѣ и ми каза:

— Ефендимъ, азъ си вървѣхъ по пѣтя, когато ей тѣзи двѣ жени (и Турчина показва на женитѣ) започ-